

Дамян Дамянов
Старият миньор

– Не сте добре... – му каза лекарят
със глас най-мек. – Не сте добре!
Но в този глас, човечно-мекия,
Той чу и друго: ще се мре!
Излезе блед от кабинета му
Като от рудник най-дълбок.
Листът трепереше в ръцете му –
Не болничен, а некролог...
Не, не тъгуваше, че дроба си
Почти загубил беше той,
Ни затова, че щеше в гроба си
Да слезе като във забой.
Той беше свикнал със угрозата
Да се живее без небе.
Със тъмното и силикозата
Като с тютюна свикнал бе.
Тъжеше само за момчетата –
Без него в някой ден честит
Ще стигнат бучката, най-светлата,
Онази бучка антрацит,
Която уж бе до ръцете му,
Но да допре – не доживя.
Тя беше в него. Бе в сърцето му.
Но той не знаеше това.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8031>]